

Min datter havde det ikke godt, ingen havde det godt. Jeg vidste på forhånd, det ville blive svært, for min datter var /er et sart og følsomt menneske. Skilsmissen var uundgåelig. Mange års samliv med en misbruger (der ikke ville/vil erkende det) og som også havde svære depressioner, der ikke fik den rette behandling, havde ødelagt en familie og givet dybe ar i sjælen. Min datter blev uden tvivl stærkt påvirket af stemningen. Hun blev indesluttet og indadvendt og glimtet i øjnene forsvandt. Hun fik samtaler ved PPR, men hun bare græd og græd. Hun mistrivedes og fik det dårligere, isolerede sig fra alt og alle, blev fjern, tabte sig, begyndte at fryse osv.

Vi tog til lægen. Kort efter blev vi kontaktet af ungdomspsykiatrien, som ville komme på hjemme besøg. Det førte ikke til noget, min datter ville ikke sige et eneste ord. Dernæst var hun indlagt 1. gang i 6 uger. Fik samtale behandling, men havde meget svært at sige noget. Jeg vidste godt, at skilsmissen var en af grundene, men at hendes fars problem fyldte så meget, var jeg ikke klar over. Hun var meget vred og kold overfor mig og trak sig længere og længere væk. Vi fortsatte i knap 1 år med samtaler en gang om ugen. Det, med at snakke og ville åbne op, blev ved med, at være svært, så behandleren opfordrede hende til at skrive mail. Det gav en indsigt i, hvad det hele drejede sig om.

2. gang, hun blev indlagt, var for at observere om hun havde en depression. Hun havde skrevet i flere mails til behandleren om ikke, at ville være her mere og hun var bare til besvær, hun var virkeligt langt nede. Hun fik et godt samvær med en anden medpatient, de kunne grine og lave sjov med personalet og trives på afdelingen, men det var en maske/ facade, som snød os alle, så depression havde hun ikke, fik vi at vide. At have en datter indlagt, i en verden for sig selv, hvor livet føltes langt væk, er skræmmende.

Vi fortsatte som før med samtalerne. Det førte ikke til noget, jeg følte vi sad urokkelig fast. Hun blev mere fjern og forsvandt længere ind i en verden, hvor jeg ikke kunne nå hende. Jeg ville så gerne hjælpe, kropsproget talte sit tydelige sprog – mor hjælp mig, men jeg måtte ikke nærme mig, og stadig ingen ord kom frem. Hun afviste al berøring og knus. Jeg kunne ikke mere, der måtte findes noget andet.

På et netværksmøde fortalte socialrådgiveren, at kommunen var begyndt, at samarbejde med Anne Marie Bukholt, som kom ud i hjemmet og havde samtaler. Det ville jeg gerne give en chance. Vores behandler var langtidssygemeldt, så vi skulle alligevel have en ny. Min datter var ikke just positiv, vi skulle bare lade hende være i fred. Efter godt 11/2 år i behandling, hvor ingen havde kunnet få hende lukket op, og til at ville tale, kom Anne Marie på besøg.

Hun mente, min datter var meget depressiv og havde brug for medicin og at hun ville kunne hjælpe hende gennem samtaler. Efter 2 besøg, sagde min datter til Anne Marie: dig vil jeg gerne snakke med, du må gerne komme igen! – den første person, hun har villet det med og følte sig forstået af. Det blev vendepunktet.

Der er en helt anden ro og tryghed, når samtalerne forgår i hjemmet, vi er på "hjemmebane" og der er god tid (2 timer) til hver samtale. Der er tid til, at de kan snakke alene, og at jeg kan blive draget med, hvis det er aktuelt. Masken/facaden som min datter havde på, faldt langsomt fra hinanden, og der kom sprækker, som blev åbnet, ind til alt det, som gjorde/gør, så forfærdeligt ondt. Det er også lettere at få søskende til at deltage, da de er mere trygge i kendte omgivelser.

Livet / den virkelige verden: føles tættere på hjemmet, når tingene gennem samtalerne skal afprøves.

Vi har haft Anne Marie i knap 1 år nu, og min datter har fået mod på livet og glimtet i øjnene er langsomt vendt tilbage. Hun har genoptaget skolegangen, som lå stille i et år, og lavet fremtidsplaner. Det hele takket være samtaler med Anne Marie, som det eneste menneske hun

er, rolig, forstående, lyttende, positiv, opmuntrende, tålmodig og med den store menneskelige indsigt hun besidder.

Jeg kan varmt anbefale andre denne form for samtalebehandling, for der hviler en helt anden ro hjemme og skridtet ud i virkeligheden, følte ikke nær så stort og uoverskueligt.

Jeg er dybt taknemlig for, at vi fik kontakt med Anne Marie og fremtiden ser for første gang i mange år positiv ud, for min datter, hendes søskende og mig. Jeg kan ane lys forude og vi har fået et stærkt sammenhold, det her skal vi nok klare.

Jeg har fået et nært og varmt forhold til min datter, som har åbnet sig op og gerne vil have knus og kram.